

3650.

Нормалността уеднаквява хората,
А ненормалните са тъй особени!..
Различието ли им е опората
С която да живеят са прокобени?

За някои потребно е лечение,
За други – върховете на прославата,
Но само Времето е от значение
Кои от тях ще победят забравата.

Как често от едната група в другата
Ги пренарежда мъдрата История,
Като приписва за това заслугата
На „мозъчното им подкорие”!

Със мрака в него винаги най-лесно
Се обяснява всичко неизвестно.

3651.

Изпитвах към царете уважение,
По късно неразбиране и страх,
А днес единствено със отвращение
Изпълнен съм към всекиго от тях.

Със някакви престъпни основания
Те си налагат волята над нас
И нагло искат ние чрез страдания
Семействата им да крепим на власт.

Кажете има ли народно бедствие
Под необятния небесен свод,
Което да не е било последствие
От акт на коронован идиот?

Бедата е, че с цар или без цар,
Единовластието е кошмар.

3652

Народът - благодатна торна почва
За сеене на всякакви лъжи,
Не дава знак с молитва, че започва
По Истината свята да тъжи.

Разумните човекоединици
Превръщат се във неразумна гмеж,
Строяват се покорно във редици
И робството е техният копнеж.

А господар се винаги намира,
Бил той от местните или пък внос,
Тълпа за него лозунги скандира...
Защо? Това е главният въпрос.

Той ще виси със неотложност страшна
Над цялата действителност сегашна.

3653.

Бе време на всеобщо послушание,
Решенията идваха от горе
И никой със или без основание
Не се решаваше с властта да спори.

Потребността от доноси в държавата
Отдавна беше презадоволена,
Но за нещастие, в това управата
Изглежда, че не беше убедена.

Взаимноспомогателно сношение
Между доносници бе неизбежно,
А те замерваха се с обвинения

(Невярността към строя ни досежно)
И да превръщат имаха възможност
Целта си в нейна противоположност.

3654.

*„Калинка” – иронично определение
за човек без ценз за заеманата длъжност.*

Калинката разкри пред буболечките
Към доста висши постове пътечките,

Чрез нея даже умствено увредени,
В началнически служби са въведени...

Най-важната от всичките причини е,
Че се издигат по партийна линия –

Това понятно е за всички граждани
Ако са при социализма раждани

И затова без всяко колебание
Те възприемат всичко със мълчание.

Чрез него според скорошни анкети е
За тях осигурено дълголетие.

.....

Една калинка може да проправи
Път към фалит дори на сто държави.

3655.

Изгряват думи с кърви напоени:
Любов, омраза, правда, свобода...
Да сеят смърт са те предназначени
И кървава е тяхната следа.

Втъкани са в човешката природа –
(В сърцето, мозъка или навред?)
Но все пак тайната на произхода
Им рай и ад оставят без ответ.

С участието им се сътворяват
В света най-съкровениите лъжи,
А злото, чрез което поразяват,
Като вампир над Времето кръжи.

Възможно ли е да ги забраним
Права човешки без да нарушим?

3656.

*Тоз дувар, мале, на пастърма мирише...
(Народна песен от Котленския край)*

За разлика от другите държави,
Разпръснати по цялата Земя,
У нас, съгласно местните ни нрави,
Рушветът е в суджук и пастърма.

Отдавна парламентът ни ухае
На козя пастърма и на суджук
И по дъха им всеки ще узнае
Законите кой сътворява тук.

Суджукът, също като пастърмата,
Е част от безсловесния език
И пример как уреждат се нещата
Между народ и властващ политик.

Те всички могат да останат скрити
Със изключение на миризмите.

3657.

Народността ни – мамеща окръжност,
Без обиколка, но с единен център,
На всички граждани вменява в длъжност
Водача да приемат като ментор.

Той после става вожд, всеблаг учител,
В науките специалист, писател,
На нацията мощен покровител
И справедлив законотълкувател.

О, любовта към него е спонтанна,
(Портретите му по стените зеят),
А за да се поддържа непрестанна
Певци не смеят да не го възпеят.

По тази проста формула фактически
Се раждат личностите исторически.

3658.

Чрез бедността се укрепяват здраво
Устоите на всяко управление,
При демокрацията тя е право,
При диктатурата е задължение.

Да, някаква безумна наложителност
Я прави важна част от обществото,
Където с трайната си продължителност
Е мярка на доброто и на злото.

Лишена е от всякакво развитие,
Напредъкът съвсем не я засяга,
А при бунтовните кръвопролития
Под ножа винаги най-първа ляга.

Земята в Космоса е сред последните...
Наричат я „Планетата на бедните.”

3659.

Когато безпросветният народ
За вожд избира някой идиот,

За смяна ражда се необходимост
В приписваната му непогрешимост.

Греши народът, о, и още как!
На себе си сам често става враг,

Греши по части, също и нацяло,
Греши наред за щяло и нещяло,

А вестници подемат час по час,
Че той със право е да има глас –

С престъпници напълни парламента
И те кръвта му смучат във момента.

Навярно затова той план реди
От себе си да се освободи.

3660.

Изкуството да можеш да немееш
Пред болките на съвременността
И с осъзната подлост да възпееш
Безчестието явно на властта

Е важно дарование, с което
Ти убеждаваш тръпнещия свят,
За да отхвърли в ООН със „вето”,
Човекът за човека, че е брат.

Мнозина мислят също като тебе,
Ти бляскав пример си, че той не е -
Той брата си готов е да погребее
Приживе още в „Каин и Сие”.

Дерзай, творецо! Твоето умение
Ще наградят с държавно погребение!

3661.

Артисти с политици си приличат
По туй да са, каквото те не са,
Да бъдат аплодирани обичат
И в ролите си вършат чудеса.

Но съществува разлика значима
И потвърдена от реалността –
Артистът все пак нявга отдих има,
Без отдих е човекът на властта.

Той денонощно е във своята роля,
Съветници премислят всеки жест,
Той мисли „Тук се слуша мойта воля!“
А волята му е под наем днес.

Но въпреки това е смел и твърд
Под лозунга „Корона или смърт!“

3662.

От комунизма, който е разказан,
До комунизма, който е живян,
Се точи път със много кръв белязан
И със безкрайна горест увенчан.

Невярна е обществената памет
За зверства над определен предел,
Да, хората са склонни да ги мамят
С „Това не бих го нивга възприел!”

„Не би могло да бъде!” А то беше!
Убиваха ни с ред, без ред, навред,
Живееше се трудно, лесно мреше
Във името на Вожда-людоед.

Убийците днес никой не ги съди
С претекст „Това не би могло да бъде!”

3663.

Шуми призивно пролетният вятър
Със дъх на комунизъм и на ад
И ни донася от „Большой театр”
Словата в Сталиновия доклад.

Той заклеява не отделни хора,
А праща на погибел цял народ,
За българската мръсна сган – затвора!
Без право на паспорт и на имот!

За нашенците в Таврия (Украйна),
Е заповядано да се мълчи,
Страданията им са важна тайна,
Тях Берия ще им обезпечи.

Дванайсет хиляди са били в Крим...
За участта им нека помълчим!

3664.

Класикът писа всичко на ръка,
Но с пишеща машина бе заместен
И нова класика като река
Потече смело с устрем повсеместен.

Напредъкът обаче тук не спря,
Компютър победи машинописа,
Писателската страст се разгоря
И с плодородие я Бог ориса.

Писачи – бол, читателите – кът
И няма кой за тях да се погрижи,
Сел-фоните компютрите гromят –
Човек чрез тях напредъка ще движи.

Той тласка го уверено безспир
И чака нов роман „Война и мир”.

3665.

La vertu sans la terreur est impuissante.
(M. Robespierre, Febr. 1794)

От кръв преляла е река Йордан,
Към нея богомолците търчат,
Със кръв кръщава ги Свети Йоан
И с кръв бележи земния им път.

Във кръв свещена да се потопи
Христос пристига – Божи куриер,
Но пред зашеметените тълпи
Кръвта превръща го в Робеспьер.

Чрез бича на всеобщия терор
Животът обещава само смърт
На вярата в заветния затвор,
Погълнал праведната земна твърд.

И чества се от масите народни
С възторг Преображение Господне.

3666.

При зверовете справедливостта
Отсъства, също както при Човека,
Но на Човека служи за мечта,
Която мъчи го от памти века.

Очаква да се сбъдне цял живот,
Тъй както чака „вечния двигател”
И зарад нея лее кръв и пот
В прослава на великия Създател.

Създателят загадъчно мълчи,
Усмихнат въдицата си разклаща,
Съзирайки с възторжени очи
Чрез нея как човешка плячка хваща.

И обещава по метод познат
Той справедливост, но на Онзи свят.

3667,

Законите с безсилна пожелателност
Ни лъжат, че сме правова държава
И ние с кротка гражданска съзнателност
Търпим това, каквото и да става.

Отдавна са загробени героите,
Но техните гробове са незнайни,
А образите им красят покоите
На изроди с палати многостайни.

Продадени и даже препродадени
Сме всички заедно и поотделно,
Природните богатства са окрадени
От големци с коварство безпределно.

Придвижваме се вкупом без посока
Обаче скоростта ни е висока.

3668.

От беззаконие и от разкош
Хронично боледуват трите власти
Без оглед колко родният ни вожд
Е демократ изцяло и на части.

Като удавници потъват в тях
Без някога да могат да изплават
И всеки идеал превръщат в грях,
И бързат о́време да го забравят.

Не се опитва никой да ги спре –
От само себе си се подразбира,
Че който до властта се добере,
Той начин да краде отвред намира.

Това съвсем не е преходна мода,
А същност на човешката природа.

3669.

Диктатори, царе и демократи
Народа ни на смени управляват,
Живеят те във бляскави палати
И нашето отечество прославят.

Но бедността остава неизменна
И измерение ѝ е безкраят,
За торна пръст е тя предназначена,
А за награда я очаква раят.

Нарочно той създаден е невидим,
Скрояван е за всекиго по мярка
И щом един ден всички там отидем
Ще сме без господар и господарка.

Ченгетата ще са със ново име,
Строени като Божи серафими*.

**Серафимите са шестокрили ангели,
съставлящи райското войнство.*

3670.

По Владимир Сабоурин.

Със електромагнитната бързост
Общуват нашите злочестини,
А релативистичната игривост
Чрез неутриното ни заплени.

Къде е преходът ни обетован? –
Затиснат е под бляскавия мрак
И даже музиката на Бетовен
Безсилна е пред класовия враг.

А злобата строи огромни кули,
Към Космоса от там възправя ръст
И черните ѝ макромолекули
Стърчат като огромен среден пръст.

Тя слънцето ни заслепява даже...
За всичко трябва Троцки да разкаже!

3671.

Величието мерим чрез смъртта
По завещан ни навик от дедите,
Привлечени чрез злата красота,
Излъчвана от мита за войните.

Когато най-големият бандит
Успее милиони да избие,
Той влиза сред световния елит,
„Велик” наричаме го всички ние.

Това е страшен болестен нагон,
Загнезден чрез унаследени гени
И там превърнат в гибелен закон...
О, той за стадото предназначен е!

А стадото водачите с надежда
По сторените бедствия подрежда.

3672.

Самотна гарга се чернее
Под слънчевия небосвод,
Отново ли за власт копнее
Над кроткия и прост народ?

Тя беше някога принцеса
И реч държеше в ООН,
Пътуваше със мерцедеса
И властваше над що ли не.

А дух могъщ я омагьоса,
Във гарга я превърна в миг,
Ответ да търси на въпроса
Как да си върне своя лик.

Но продължава ли робията,
Във сила ще е и магията.

3673.

Страхувам се от онзи мрачен ден,
Скрит някъде из бъднина неясна,
Когато някой политик-кретен
С атомна мощ ни сграбчи в хватка властна.

А неговата съкровена цел
Е с масовата смърт да се прослави –
Пред себе си той клетва е поел
Курбан с човечеството да направи.

Без хора ще остане и без дух
Преситената с горести планета
И само вятърът пустинно сух
Ще свири в черкви и във минарета.

Но сред горящата човешка плът
И боговете също ще измрат.

3674.

Навред коремоглавите мислители
Са в непрестанен напън и подем!
На ново творчество са те носители
По съдържание и по обем!

Те не заместват, те изместват, слабите,
Ненадарени със коремен ум
И на това явление мащабите
Огромни са, макар без много шум.

Но както и да са добре маскирани
За хората те ясно си личат
Не само по коремчетата бирени,
Но и по кривдата във правия им път.

Измежду тях диктаторът от Правец
Се слави като пръв коремоглавец.

3675.

Диктаторът, запътен към величие
С цената на безизходна мизерия
Създава повсеместно безпаричие
И бъдеще продава на доверие.

Да жертваш целокупни поколения
Във името на бъдещо добруване
Не е ли най-цинично престъпление,
Представяно за мъдро пророкуване?

То е! Но чрез готовност на безликите,
Да бъдат в името на *нещо* газени,
Се дава шанс на кандидат-великите
Да бъдат със величие белязани.

Историята начини намира
Със благосклонност да ги регистрира.

3676.

Според въведен във страната ред
Рушветът вече тук не е рушвет,

А доход, с който се забогатява,
И данък даже му се начислява.

На нашенец със честност увенчан
Пари му плащат от Азербайджан

И милионите той възприема
За консултации по важна тема,

Защото той човек е златоуст
И шеф във Европейския съюз!

Напразно впиват в него зловни взори
Писачи всякакви и прокурори –

Специалист, прекрасен и лъчист,
Как може да не е съдебно чист?!

3677.

Височество, сиятелство, величество,
Заместихме с партиен секретар,
Макар по качество и по количество
Това да съответстваше на цар.

Не могат без началничество хората
Във нашия пирамидален свят
И рой началници ни са опората
По договаряне или по щат.

Чрез бунтове, преврати и въстания
Опитваме света да променим,
Но безпощадно стадното съзнание
Покорно чака вожда си любим.

Уви! Не се постига Свободата
Чрез просто сменяне на имената.

3678.

Ако полезен коефициент
Се въведе при творческото мислене
Какъв ли наш левент-интелигент
Ще бъде пръв нежду творци безчислени?

Дали ще бъде ярък политик
С незабравими изборни послания
Или пък сладкодумен историк
Открил в лъжата своето призвание?

А може би това ще е поет,
Подробна ода сътворил за Вожда ни,
Където думите от всеки ред
Със чувства искрени са съпровождани...

Но както знаем, Истината свята
Зависи винаги от съдията.

3679.

Замислям се за живият класик
С безсмъртието му узаконено...
Приживе обявен е за велик,
Това обаче е ли неотменно?

Ще се изнизват бавно век след век,
Когато ще е „бил”, а не „ще бъде”,
А новоизвисеният Човек
Ще произнася своите присъди.

И неговата дума ще тежи
По силно от сегашната управа
И днешни истини като лъжи
Без колебание ще уличава.

А обществото ще лекува раните
С усилията на онеправданите.

3680.

Чрез хората, които искат нещо
И хората, които го държат
Върви съвремието ни горещо
Към гибелта си за последен път.

Множат се бързо шеметни палати,
От тях по-бързо мрачните гетá,
Богатите ни стават по-богати,
Но все по-ярка става бедността.

Земята се зарежда с експлозиви,
Могъщи като атомен заряд
И хората не ще останат живи,
За да стъкмят победния парад.

Вместо успех за всекиго от тях
Ще има по една купчинка прах.

3681.

Мъдрецът Фройд пропусна да опише
Как без душа остава всеки цар,
Поел по някаква повеля свише
На трона си безумния товар.

В Москва, Париж, Атина или Плиска
Той включва се в наследствен маскарад
И колкото и да не му се иска
Убийството му става занаят.

След първо, второ, трето, стават много
И предпочита да не ги брой,
Извършва ги все в името на Бога,

А Той с елей ще го удостои
И тъй, макар че е със кръв белязан,
Ще мине за божествено помазан.

3682.

„За цар и за отечество”... или
„За Родину, за Сталина”... в добавка
Са заклинания като че ли,
Извлечени от текстове на Кафка.

Те са безизходни като смъртта,
Към святост наставляват Сатаната,
А чрез симфонията на кръвта
Възпяват ужасите на войната.

Сатрап, тиранин, фюрер-манияк,
Със средствата на масови кланета
Обмислят да превърнат бързо как
В казарма целокупната планета.

А по това, съгласие щом има,
Целта изглежда лесно постижима.

3683.

Нещастieto в този свят е правило,
А щастието рядко изключение,
Но нещо тайнстваено ни е заставило
Да не търпим това със примирение.

Захласвахме се дръзко по богатството
Под образа на свята демокрация,
С която трайно да настъпи братството,
А тя оказа се фалшификация.

Според доклад с прилежното участие
На най-добрите между психолозите
Най-лесно е да се постигне щастие
Човек като си обработва лозето.

Да им се вярва не е задължително,
Но е донякъде препоръчително.

3684.

От българин във българопитек
Превръщането никак не е трудно
И българопитек, а не човек,
Да е на власт отдавна не е чудно.

Във много учреждения подред,
Поради недоимък на човеци
(А също в Министерския Съвет!)
Ни управляват българопитеци.

Те имат си послушен парламент
И си приготвят всякакви закони,
Гласувани със нужния процент
От българопитетските персони.

Но с едри дупки, както при гевреците,
Е мозъкът на българопитеците.

3685.

„Човекът, не решил да изостави
Жена, деца, родители, имот,
Пред враг посочен за да се изправи,
Изменник е на цар и на народ.”

От всичките предвидени присъди
Съдът най-правилната е приел -
Дали „да бъде или да не бъде”
Завършва само с отговор „Разстрел!”

И тръгват в строй обречени редици
Срещу куршуми, бомби и картеч,
Умират хората като мушици
И няма кой да каже „Нивга веч!”

А в унес химн подхващат всички живи:
„Но що паднахте вий, деца бурливи...”*

*Иван Вазов.

3686.

Все още има хора – млади, стари,
Изучили донейде правопис,
Да мътят истината с мемоари
За нявгашния честен комунист.

Но те не казват как за кратко време
Властта го коренно преобрази
И той успя докрай да възприеме
Пороците на своите врази.

Той стана нагъл, зъл, високомерен
Владетел на човешките съдби,
А тъй като бе твърдо правоверен

С богатства чужди бързо се сдоби
И чрез партийност, бурно избуяла,
Превърна във банкноти идеала.

3687.

В надеждата от първия ни ден
Се впива вирус „разочарование”
И там остава доживот внедрен,
На знанието като наказание.

Разяжда вярата ни в любовта
И намалява нейното величие,
Оказва се, не е всесилна тя,
За да се бори със пари в наличие.

Кое ли вече в този свят не е
В плен на покупките и на продажбите!
Пазарът много в своята паст пое,
Останалото се пое от кражбите.

И всичко се извършва под заслونا
На демокрацията и закона.

3688.

Хайдук, разбойник или кърсердар
Из нашата родина са вилнели
И без да се боят от Бог и цар
Богатства да натрупат са успели.

Но мутрата въвежда нов акцент
В реда на общността бандит-държава,
Като със вожд, със съд и с парламент
Не влиза в битка, а се съюзява.

Те заедно започват да крадат
И смело отстраняват всяка пречка
По своя най-благоприятен път
С надждата да ги не среща мечка.

Но ако да ги срещне тя успее,
Ще заделят по нещо и за нея.

3689.

*Анатомията на ангелите
е все още неизследвана.*

Канализация, водоснабдяване,
Дори отходната система в рая
И начинът на тяхното създаване,
Отдавна важно е да се узнае.

Предвид нестихващата им божественост,
Те неминуемо са съвършени,
Защо обаче с нужната тържественост
Не са във Библията отразени?

А липсата на важна информация
Естествено съмнения събужда
Възможно ли е в ангелската нация
Да са без малка и голяма нужда?

И после (от подробности - към цялото):
С какъв брой отвори са те по тялото?

3690.

Поезия и проза търпеливо
Изчакаха да станат с обща плът,
Обединиха своето гориво
И почнаха съвместно да пламтят.

Гей-браковете днес са повсеместни,
Не може никой да ги забрани
И от *Проезия* щастливи песни
Мъже очакват (повече жени).

Една от друга трудно различими
Те се провират с лекота навред
И всеки с псевдоним или със име
Чрез тях се обявява за поет.

От споменатото по-горе следва,
Изящната словесност че напредва.

3691.

Неточно ги „негодници” наричат,
Те всички за началници са годни,
Отиват им ботушите и бичът,
Начело на стада общонародни.

На цялата държава са опора,
Без тях тя няма как да съществува,
А сбирщината от говедохора
Под тяхна власт уверено гласува.

Те властват, но остават непризнати,
Страхът от тях естествено ги пази,
Но за разкоша в техните палати
На помощ идват КГБ* и “Stasi” **.

Това единство е завидно здраво
И от беда превърнато е в право.

*Комитет Государственной Безопасности.

** *Staatssicherheit*-Държавна сигурност в ГДР.

3692.

Действителен случай.

Нормален учен срещу комунист
В конкурс за някакво научно звание
На заблуден безумец бе каприз,
Обрекъл себе си на поругание.

Това бе непростим, нечуван грях
С нетрудни за отгатване последствия
И аз самият извършител бях,
Поел незакъсняващите бедствия.

Наказан незабавно бях без жал
От жителство и дом с лишаване
„Другарче, лесно си се отървал!”
Ми казаха от служба „Настаняване”...

Иди след туй и си търси правата
На аления дракон във устата!

3693.

Простащина и шуробадженащина
Са силата, гнетяща ни отвред,
А цялата ни нация е сгасчена
От хората при нея на отчет.

Възпяхме прелестите на Родината
С до втръсване претопляна любов,
Но със безотговорност ненадмината
Не чуваме на Свободата зов.

Търпим със преклонение владетели,
Отдавна недостйни за това,
Превърнали в пороци добродетели
И в празен шум човешките права.

За всеки строй подкрепа обявяваме,
Но го към себе си приспособяваме.

3694.

Не се съмнявам никак във водачите,
Не се съмнявам никак в глупостта им,
Щом за решаването на задачите
От странство взимат заем подир заем.

За тях ще плащат бъдни поколения,
Превърнати за цял живот в длъжници
Заради пагубното самомнение
На банда нискочели политици.

Естествено, че най-добронамерени
Били са водещите ги подбуди
И всички те са до един уверени,
Че са далеч от всякакви заблуди.

Но кой ще дойде да ни каже как
Да обуздаем родния глупак?

3695.

По Валентина Радинска.

О, думите не са ли пепелянка,
Загубена сред бездните на мрака,
И в безпогрешната им смолна сянка
Плътта им моята милувка чака!

Останалите без крака дървета
Със връхчета бодливи и горчиви
Посрещат с горест бунта на поета,
А думите са мрачни, но щастливи.

Но в долните етажи на душата,
Изпълнени с нестихващи копнежи,
Ехтят безспир на мислите лицата,
Оплетени в неизброими мрежи.

Огромно притеснение ме стяга...
От мен защо ли бъдещето бяга?

3696.

Един „Съюз за родно беззаконие”
Обединил би деловите маси,
Защото той мечта на милиони е
И доста прогресивен в същността си.

Без него всички те са все разпръснати,
Едни към други даже са враждебни,
Въвличат се във разпри непрекъснати
И всеки всекиго за нещо дебне.

„Съединението прави силата!”
Със тази правда неопровержима
Съюзът би осигурил закрилата
На членовете си срещу режима.

Чрез техните дела безумно смели
Той може изборите да спечели.

3697.

Народът им по нечий знак изчезна,
Но те не забелязаха това –
По силата на волята надзвездна
Без труп остана тяхната глава.

Те продължиха да си заседават
Във своя безподобен парламент
И доста често да увеличават
Заплатите си с нужния процент.

Та те са депутати-ветерани,
Привикнали на не един мандат,
От Партията-майка са подбрани,
На нея щастието си дължат!

А пък народът по всеобщо мнение
Е някакво досадно допълнение.

3698.

Държавата ако ти стане враг,
Отечеството ти няма е твое?
Потъва образът му в ален мрак
Ведно със някогашните герои.

Достигнал си пределната черта
Където се изчерпва любовта ти,
Заменя я зловеща пустота,
Способна всяка вяра да разклати.

Ти вредом се усещаш чужденец
Без самочувствие, без глас, без корен,
А ордата на Златния телец
На власт е и е господар безспорен.

За жалост нейното преодоляване
Е невъзможно чрез гласоподаване.

3699.

Сам без лице, лице съм на страната,
Незаменим съм и непобедим,
А скромната ми личност е призната
За важна част от кой да е режим.

Със леснина аз мога да съм всеки,
До вчера комунист, днес демократ,
И с вечна дружба свързвам се навеки
С поредния голям и силен брат.

Безличие е моята защита,
Солидна като железобетон,
От никого до днес не е пробита –
Дори от най-жестокия закон.

Не съм безстрашен и не съм герой,
Но оцелявам с името Безброй.